

El 'hall' de la facultat de filologia de la Universitat de València va ser l'escenari del còctel per als jurats, els ponents i els convidats dels 26 Premis Octubre. Entre cartells que anunciaven cursos d'idiomes i cartells del Che Guevara, el còctel tenia un aire inconfundible de "resistència estudiantil".

Els Octubre en què tornà la reivindicació

Un senzill còctel i uns quants parlaments empararen el lliurament dels premis Octubre en una cerimònia, amb ple total, celebrada en la Universitat de València amb aire de protesta contra l'actuació del govern valencià i confiança en el futur.

Cap a les sis i mitjà del dissabte 25 una selecta processó feia la seua entrada en el *hall* de la facultat de filologia de la Universitat de València. La sala, que fora de l'horari acadèmic tenia un aspecte estranyament buit, encara apareixia decorada amb alguns cartells, molts dels quals manufacturats, que retien homenatge a la figura del Che. Això, i la presència de cambres impecablement vestits que es movien suaument mentre servien cava ací i allà, donava a l'escena un aire, si més no, curiós. Era el còctel per als jurats, els ponents i els convidats dels 26 Premis Octubre,

una mena d'acte de consolació per a substituir el tradicional sopar de clausura, enguany no celebrat per causes ben conegudes i comentades. La facultat de filologia era no fa massa la facultat d'econòmiques, una de les més velles del campus de Blasco Ibáñez i a la vegada la més gran. Els seus corredors, aules i salons havien estat, obligadament, escenari de moltes de les assemblees, reivindicatives és clar, dels estudiants dels anys 60 i 70. I molts d'ells tornaven ara a un còctel que tot i el cava i els pastissos no podia amagar cert aire de resistència contra l'autoritat. Per això, les corbates, algun vestit

llarg i els telèfons mòbils, que també n'hi hagué, tenien un no se què de desplaçat entre els cartells del Che.

Els primers a arribar-hi van ser alguns membres dels jurats dels tres premis que aquella vesprada es lliurarien. Els escriptors Vicenç Villatoro, Xúlio Ricardo Trigo i Màrius Serra, i el crític David Castillo foren especialment puntuals, seguits de prop pel professor Jacobo Muñoz. Esquerra Unida del País Valencià i el Partit Democràtic de la Nova Esquerra van ser les primeres forces polítiques a desembarcar, en una coincidència temporal i espacial que, potser,

només els premis Octubre, tal i com van les coses, són capaços d'aconseguir. La diputada Glòria Marcos (EUPV) presentava molt orgullosa la seua filla, mentre Albert Taberner i Ricardo Peralta (PDNE) departien amb el rector de la Universitat de València, Pedro Ruiz, convertit per mor de les circumstàncies i del govern valencià, en amfitrió de la vetllada. El secretari general d'Unitat del Poble Valencià, Pere Mayor va aparèixer un poc més tard, tot fent de cicerone de Pere Esteve, secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya, que aquell migdia havia tingut un dinar amb empresaris valencians. També hi anaven en el seguici Carles Campuzano, diputat a Madrid per CiU i Enric Morera, vice-secretari de la UPV, molt esperançat en la festa que els nacionalistes preparaven per a l'endemà, en la tradicional celebració del darrer diumenge d'octubre al Puig.

La vídua del poeta Vicent Andrés Estelles, Isabel, acompanyada pels seus fills no podia fallar a l'acte de lliurament d'un premi que porta el nom del seu marit i menys encara si l'organitza l'editor de les seues obres completes Eliseu Climent, que, per cert, es va comprometre allà mateix a reedi-

Pedro Ruiz, rector de la Universitat de València, feia a la força, però molt content, d'amfitrió. En aquesta ocasió de Ricardo Peralta.

Alfons Cervera va departir amb Joan Sifre i amb Albert Taberner, d'esquena. A la seua dreta, Martí Domínguez, radiant tota la nit.

Dalt, Màrius Serra conversa amb Josep Palacios, d'esquena. Mentrestant, Gaspar Jaén i Urban, que acabava de rebre l'altre premi Vicent Andrés Estellés, el que dona l'Ajuntament de Burjassot (l'Horta), somriu.

DAVID VIJUESCAS

Carles Solà, rector de la Universitat Autònoma de Barcelona. No es va estalviar cap crítica als qui atempten contra la cultura dels valencians.

DAVID VIJUESCAS

Isabel Clara Simó mereixia, segons Toni Mestre, 'speaker' permanent dels Octubre, el premi a l'oratória. L'escriptora d'Alcoi va criticar durament la política de la Generalitat valenciana.

DAVID VIJUESCAS

El públic, molt decebut per la suspensió del sopar, volia deixar clar el seu suport als premis. Hi hagué ple general i es va omplir la sala de gom a gom.

tar ben aviat els volums exhaurits de l'obra poètica. Gaspar Jaen i Urban, Alfons Cervera, Josep Palacios, Miquel de Palol, Joan Francesc Mira, eren altres de les cares literàries que s'havien allargat a aquell còctel més que còctel. El pintor Artur Heràs, també acompanyat pel seu fill, responsable dels cartells que decoraven el saló d'actes on poc després tindria lloc el lliurament dels premis literaris, encara portava al damunt la cinta adhesiva i anava un poc de bòlit entre la gent on es confonien la compositora Matilde Salvador, l'empresari Salvador Poveda, Vicent Esteve, secretari general del STE, Max Cahner, o Gonçal Castelló.

Som a casa. Cap a les vuit es van obrir les portes que donaven accés al saló d'actes i la gent, que ja esperava al carrer, va començar a entrar. Els organitzadors mai no ho diran, però se'ls va escapar un sospir d'alleujament en veure que la sala s'omplia. Un míting i uns premis, sense sopar ni actuacions, tenen, objectivament, poca capacitat de convocatòria, però allí es va demostrar que els Octubre continuen essent els Octubre. El cas és que hi hagué ple general. El saló de gom a gom, joves asseguts a terra pels corredors, tot i que alguns no havien renunciat a posar-se el vestit de gala que tenien preparat per al sopar, i una sensació general, com va dir Toni Mestre en començar la presentació de l'acte, de "ser a casa".

Toni Mestre –podia ser un altre?–, va exercir de cap de cerimònia, i va començar recordant Joan Fuster que aquell any era la figura homenatjada en totes les activitats celebrades durant la setmana. Amb salutacions al públic, agraïments a les universitats, catorze, que han donat suport als premis i crítiques directes al govern valencià per haver negat la Fira de Mostres per al sopar, Mestre va llegir alguns noms dels 163 intel·lectuals que han expressat la seua solidaritat amb l'organització i dels 503 alcaldes que també s'han sumat a un manifest de rebuig contra l'actuació del Consell

de la Generalitat valenciana i l'Ajuntament de València.

Els parlaments que continuaven van tenir un genuí sabor local: tots els autors eren valencians. El primer a trencar el foc va ser Carles Solà, rector de la Universitat Autònoma de Barcelona i president de la conferència de rectors de les universitats de l'estat. Solà va ser molt contundent contra l'actuació del govern valencià i va dir, entre altres coses, que s'havia volgut "tallar de forma obscena la veu d'un poble". Segons Solà, la prohibició indirecta per a la celebració de la gala dels Octubre era una prova de la impossibilitat de presentar una alternativa cultural i d'expulsar els qui sí que en tenen una. Solà va manifestar que calia ser ben contundent contra la minoria que feia foc per evitar la convivència entre la societat valenciana i que en cap moment es podia avalar, ni al País Valencià ni a Catalunya, un govern que asseja la nostra cultura.

Els aplaudiments del públic reien veure que aquells premis eren molt més que un acte protocol·lari i que els assistents n'eren molt conscients. L'escriptora alcoiana Isabel Clara Simó, directora de la Institució de les Lletres Catalanes, va ser la segona a intervenir, amb un discurs ple d'ironia on constata la persecució de què era objecte Eliseu Climent per part del govern valencià. L'escriptora va comentar que, potser, això no tenia massa importància però sí el fet que les repercussions d'aquella mania foren contra la llengua dels valencians i portaren implícit un atiament de l'odi anticatalà, panacea dels qui no tenen res a dir en cultura ni en política. Isabel-Clara Simó va llançar una dura acusació de perjuri al president de la Generalitat valenciana, que —va recordar— havia jurat que serviria els interessos de la societat valenciana i no ho estava fent en absolut amb actes com la prohibició de la celebració de la gala dels Octubre. Per acabar, l'escriptora alcoiana va dir que l'actual política de la Generalitat valenciana acabaria assassinant Ausiàs March i Joanot Martorell i que si això passara, cap valencià podria

DAVID VIJUESCAS

DAVID VIJUESCAS

ser considerat un ben nascut si no s'hi revoltava.

La duresa i la claredat van tenir èxit i l'ovació va ser atronadora. Mentrestant, uns joves despleaven al final del saló una pancarta: "Un poble, una llengua".

Arribà l'hora dels premis. El pri-

mer jurat a intervenir va ser el de poesia, que, donades les circumstàncies va fer també un petit parlament condemnatori de la situació. Salvador Jàfer va llegir l'acta del jurat, que premiava amb el Vicent Andrés Estellés i mig milió de pessetes l'obra de Raimon Àvila, *Barrancs de Fut i de Lud*. Feliu Formosa, membre del jurat va rebre el premi simbòlic, l'estàtua d'Alfaro, ja que l'autor no hi era present. Pau Viciano, guanyador del premi Joan Fuster l'any passat va llegir l'acta del jurat, que premiava l'obra de l'investigador italià Stefano Cingolari, amb l'es-

tatueta i un milió de pessetes: *Joan Roís de Corella, la importància de dir-se honest amb el subtítol d'Els perills de la literatura*. Màrius Serra va llegir l'acta del premi de narrativa *Andròmina* (amb un premi de dos milions de pessetes) que va rebre el col·laborador d'EL TEMPS, Martí Domínguez per la seua novel·la històrica *Les confidències del Comte Buffon*.

Amb això acabava el lliurament dels premis, però encara quedava el parlament de l'editor i màxim responsable del que ell anomena el "tinglado" dels Octubre, Eliseu Climent. Climent no va decebre el personal, que esperava una de les seues enceses arengues però va ser, això sí, més mesurat que altres anys sense abaixar en absolut la seua rotunditat. "L'anticatalanisme —sintetitzà— és la taula de salvació dels naufrags del franquisme." Amb això, i una segura confiança en el futur, perquè "anem guanyant", conclouia l'acte, que va ser més que un còctel, un lliurament o un míting, sense deixar de ser les tres coses. Eren les nou de la nit i el públic es dirigia disciplinadament cap a l'exida; els més majors, els joves i els xiquets, que n'hi havia molts. "Com que no hi havia sopar, i era de vesprada, els hem dut —comentava un pare— i que vagen veient com està el pati".

Stefano Maria Cingolari, a l'esquerra, va guanyar el Joan Fuster amb un assaig sobre Roís de Corella, figura que vol reivindicar. El nostre col·laborador Martí Domínguez, que ens va dedicar el premi, recollia l'Andròmina per una novel·la sobre el segle XVIII francès.

Jordi Sebastià